

Aikamme sankari

Näistä ankeista ajoista ei oikeastaan enää muuta puutukaan kuin romantiikkaa. Sitä tulee tässä.

Irmeli oli köyhän syrjäkylän pienimmän torpan kahdeksanneksi vanhin tytär, rusoposkinen ja pitkälehtinen pellavapä. Ei hän ollut eläissään paljon maailmaa nähnyt, muttei siitä niin perustanutkaan. Hän oli onnellinen aivan sellaisenaan.

Mutta kesänä muutamana kylälle tuli outo tumma muukalainen, Tarmo, pitkä ja sorea nauruinen nuorukainen, mitä lie ollut Kutsaitin miehiä, koskia se kovasti mittaili.

Kylän tytöt olivat ihan lääpäälään Tarmoon, mutta miehen ruskeat silmät paloivat useimmiten Irmelin puoleen. Elettiin pitkä kuuma kesä rakkauden loimussa, vain toinen toiselleen kumpainenkin.

Vaan sitten saapui syys ja Tarmo lähti. Katosi noin vain, ei enää palannutkaan Irmelin aitaan iltana muutamana. Tyttö itkeä pirautti, hänen sydämensä oli pakahtumaisillaan ikävästä, hän istui pitkään tuijottaen suruissaan poies lentäviä muuttolintuja ja punertuvia pihlajanmarjoja synkeän syysateen ropistessa akkunaruuuun.

Seuraavalla viikolla Irmeli huomasi odottavansa Tarmon rakkauden hedelmää. Kun julma isä ja moraalinen äiti sen kuulivat, he häätivät tyttörukan kotoaan, viimaan ja sateeseen, seitsemäntoista sisaruksen jäädessä ilkkumaan rappusille.

Irmeli vaelteli toivottomana mierolaisena sinne tänne, kunnes osui suureen kaupunkiin.

—Onko kukaan nähnyt Tarmoa? hän kyseli vastaantulijoilta, mutta kaikki vain pudistivat päätään ja kiiruhtivat eteenpäin. Se oli kaupungin menoa se.

Lopulta Irmeli väsyi ja nukahhti kylmissään roskapöntön viereen. Tuli poliisi ja korjasi uupuneen laitokselle.

Sielläkin Irmeli toivuttuaan kysyi ensimmäiseksi Tarmoa. Kiltit poliisiedät näyttelivät hänelle valokuvia, ja kas ihmettä! Pianpa loistivat Tarmon tutut ja rakkaat kasvot Irmeliä vastaan, sekä edestä että sivulta.

—Tuossa on Tarmo, tuossa on Tarmo! huudahti tyttö iloisena väsymyksensä unohtaen. —Missä hän on, kertokaa, oi kertokaa?

—Sen mekin haluaisimme tietää, vastasivat poliisit. —Tämä sinun Tarmosi on ehdonalaisessa neljästä raiskauksesta ja etsintäkuulutettu viidennestä. Sitä paitisi häntä ei ole näkynyt aikoihin työpaikoillaan, parin valtionyhtiön johtoryhmissä, vaikka firmat ovat menossa konkurssiin. Viimeksi hänet on nähty Itämerellä Finnjetissä matkalla kohti Eurooppaa.

—Voi, kuinka jännittävää, huudahti Irmeli. —Mutta minä löydän hänet, oi minun oma Tarmoni, hän touhusi ja ryntäsi suipäin ulos poliisiasemalta ja satamaan. Siellä hän hyppäsi empiemättä lähimpään intialaislaivaan, joka oli naudanliha- ja huumelastissa matkalla kohti Puolaa.

Gdanskin sataman tullimiehet olivat onneksi lakossa, joten Ir-

meli pääsi maahan ilman sen kummempia papereita. Heti sataman portin ulkopuolella hän törmäsi barrikadiin, ja kas ihmettä! Barrikadin päällä seisoi nyrkki pystyssä hänen oma Tarmonsa.

Mutta ennen kuin Irmeli ehti hievahtaakaan rakkaintansa kohti, tämä kannettiin kunnia-saatossa jonnekin pois. Irmelin tiedustaessa syytä moiseen hänelle kerrottiin, että Tarmo oli juuri valittu politbyrooseen.

Irmelin huulet alkoi vavahdella, ja voipuneena hän vaipui möljälle nukkuaksensa siinä yön yli.

Mutta jo seuraava aamu toi lohdutuksen. Tarmo oli saanut potkut politbyroosta ja livisti nyt kiireen vilkkaa maanpakoon, juuri siihen samaan intialaislaivaan, jolla Irmeli oli saapunut. Laiva oli jatkamassa lihoineen ja huumeineen matkaansa kohti Amerikkaa, kun ei ollut saanut lastiaan puretuksi Puolassa.

Mutta Irmeli-ressukalla oli jälleen huono onni. Hän myöhästyi laivasta. Ei paljon, mutta sen verran kuitenkin, että pudota molskahti laiturilta mereen. Hän yritti uida intialaislaivan perässä, muttei tavoittanut.

Lopulta muuan neuvostoliittolainen maihinnousualue poimi hänet merestä ja saatteli ystävällisesti aina Kuubaan saakka. Sieltä Irmeli sai kaapatuksi mukavan lentokoneen, jolla hän lentää hujautti suoraan Pentagoniin.

Ja kas ihmettä jälleen! Siellähän se Tarmo touhusi, presidentti Reaganin turvallisuuspoliittisena erikoisneuvonantajana tällä kertaa. Juuri Irmelin paukahtaessa ovesta sisän Tarmo ja presidentti Reagan paiskasivat kättä päälle saatuaan valmiiksi uuden neutronipommisuunnitelmansa.

—Voi Tarmo, rakkaani, huudahti Irmeli kyynelverhon peittäessä hänen kauniita sinisiä silmiään. —Nyt minä en päästä sinua enää koskaan.

—No jaa, johan tässä tulikin touhutuksi, myöntyi Tarmo.

Niin nuo nuoret onnelliset matkustivat takaisin kotimaahansa. He olivat nähneet suurta maailmaa tarpeekseen, ja vetäytyivät nyt sinne köyhän syrjäkylän pienimpään torppaan. Siellä he ryhtyivät viljelemään biodynaamista latva-artisokkaa.

Tarmo pääsi ehdonalaisella ja äiti ja isäkin ottivat kostein silmin vastaan tuhlaajatyttärensä, kun tällä oli nyt oikea mies. Ja sellainen mies olikin, josta äiti-muorinkin passasi olla ylpeä. —Se on oikein maailman mies, se meidän Tarmo, hänen kuultiin useasti kylällä kehuskelevan.

Ja oikeassapa tuo harmaahapsi olikin.